

anderzijds ook weer niet. De muziek heeft een onderliggende toon die mij bij een eerste beluisteren doet denken aan mensen die de Marseillaise zingen terwijl ze worden gefusilleerd door Duitse soldaten. Dat gevoel dat ze je geest niet klein krijgen, dat ze je daar niet kunnen raken ligt in die muziek. Dat verzet, dat onderhuids verzet heb ik ook proberen te leggen in de danssectie: toch blijven staan, niet gaan springen, niet gaan lopen. Heel die sterke individuele persoonlijkheid van "ze krijgen me niet klein" die ook al in de muziek opgeslagen ligt."

Alex Mallems

The Dance Sections

Precies in het midden van de scène is het doek even opengeschoven. Door de vrijgekomen opening kan de toeschouwer die zich naar het midden van de zaal begeeft, de naakte rugzijde van een vrouw zien tegen een paarsblauwe achterwand. Op haar hoge sokkel zal Fressia als spil van de voorstelling fungeren. Ook al verroert de blonde Els Deceukelier zich nauwelijks. Af en toe strijkt ze discreet door haar haren,

of borstelt ze, daarmee de choreografie verknippend. Op haar verticale as wordt een volledig in spiegelbeeld gechoreografeerde compositie neergezet. Ook horizontaal laat ze de voorstelling scharnieren. Wanneer de danseressen zich ongeveer halweg van hun kostuums ontdoen om in slip en beha verder te dansen, draait Fressia zich boven hun hoofden om en blijkt van voren een kostuum te dragen. Het oranje van haar lichaam wordt overgenomen door de danseressen en hun reflectie op de dansvloer.

Als het doek helemaal opgehaald is, stapt aan beide zijden van de immense scène een geharnaste danser de leegte binnen. In een hoekige pas de deux verschuiven beiden minutieus en zonder muziek tegenover elkaar. Wanneer deze figuren zich aan weerskanten van Fressia op een stoel neerzetten, verliezen we even hun monumentaliteit en worden ze door deze alledaagse beweging in een flits herleid tot "weirdoes". Vanuit de coulissen klinkt gezang. Met een uil op zijn schouder overschrijdt The Boy, als enige, de in twee gedeelde ruimte.

Acht danseressen in vest en broek treden aan, de handen gebonden met de linten van hun pointes die ze voor zich uit dragen. Gevangen in het harnas van de dansstijl waarvan

ze zich zullen bedienen? De aaneenschakeling van streng klassieke poses en passen wordt eerst opgenomen door de twee middelste danseressen en verspreidt zich dan als de rimpeling van water over de hele groep. Door het steeds weer herhalen van hetzelfde bewegingspatroon en ondanks, of precies dank zij, de perfecte synchronisatie, valt de individuele fysieke presence van de danseressen sterk op: het bleke Balanchinevrouwtje Maria, de kortgeblokte Jemina, de frêle Erika of de donkere stevige Tamara.

De eenvoud is bedrieglijk, temeer omdat de bewegingen geen steunpunt vinden in de muziek van Górecki, maar op een geheel eigen innerlijk ritme lijken te drijven. Hun synchrone uitvoering vergt een enorme concentratie, die de danseressen niet allemaal in gelijke mate kunnen opbrengen. De Indonesischogende Renée wankelt een paar keer in de halve draai. Het weze haar vergeven want net deze voortdurende spanning tussen het streven naar perfectie, naar absolute schoonheid en menselijke beperktheid verleent de voorstelling haar grote emotionele kracht.

The Dance Sections maken nogmaals Fabres achtergrond als beeldend kunstenaar duidelijk en dat zeker niet alleen door de expliciete

Foto: Flip Gils

